

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 3.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ τοῦ ε. φύλλου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι καὶ προπληρωτέαι ΔΡΑΧ. 6.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1879.

Ἡ Τρελλὴ Μάνα.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΑ.

— Νάνι τ' ἀγέρι μου
Νάνι χρυσό μου
Ἀγαπημένο μου
Μὰ ὄρανό.
Ποία μάνα δεύτερη
ἔχει τὸ γιὸς μου
Ποῦ ἀστέρι εἶδασ
Τόσο λαμπρό;

Ψυχὰς τοῦ στρώνετε
Νὰ κοιμηθῆτε
Στα μωρολοῦλοῦδα
Στῆς εὐδοχίας.
Πῶς τὸ μ' ἂν ἔτυχε
Ποτὲ νὰ ἰδῆτε
Ἄχ! τίτσι λοῦλοῦδο
Ἦ ἔμορφαίς. —

Ἔλεγε ἡ δύστυχη
Μάνα σκουμένη
Ὅμορφο τ' ἀγέρι της
Τὸ μοναχό
Ποῦ ἡ ζέστη τῶτραγε
Ἄχ! κ' ἡ καυμένη
Δὲν εἶχε ἄλλοτε
Στὴν κόσμη ἀτό.

Τὰ χέρια κτύπαι
Μ' ἀπελπισία
Βοήθεια φώναζε
Στὴν Παναγιά.
Κ' ἔσα' ὀλόχρυση
Πιό-κ μία
Νὰ πῆρ στὴ χάρη της
Στὴν ἐκκλησιά.

Κ' ἀπὸ τὰ κλάμματα
Ἀποσταμένη

Εἰς τὸ προσκέφαλο
Ποῦ ἦτον φωτιά
Γέρνει περίλυπη
Ἰτία θλιμμένη
Κ' ἀπ' κοιμηθῆκε
Μισοκλεψά.

Μὰ δταν ξέβνησε
Μὲ τὴν ἀγούλα
Τυράει τ' ἀγέρι της
— Ἄχ! συμφορὰ! —
Εἶχε στὰ μέτια του
Θολὴ νυχτοῦλα
Τὰ χέρια κροσταλλο
Σὰν παγωιά.

Ἐκεῖνο τῶραψαν
Στὸ μαῦρο χῶμα
Μὰ ἡ μάνα ἡ δύστυχη
— Μάνα τρελλή —
Στὴν ἄδεια κόβνια του
Τὸ βράδυ ἐκόμα
Ἄχ! ἱκανοφίς
Ὡς τὴν ἀγέρι.

— Κοιμήσου — ἔλεγε —
Κοιμήσου, φῶς μου
Ἐοῦ εἶσ' ὁ ἥλιος μου
Ἐοῦ στολή.
Κι' ὀμπρός σου ψεύτικαι
Ὅλοι τοῦ κόσμου
Εἶναι γιὰ μένατε
Οἱ θεσκαυροί.

Ἄδριο τὸ χάρμαμα
Ποῦ νὰ βοσκῆσουν
Θάβουον ἡ πέρδικας
Στὴ δεμματιά
Θάβουον χαρ ὀμενες
Νὰ εὐ ξυπνίσουν

Μὲ τὰ τραγουδία τους
Γλυκὰ γλυκὰ. —

Νύγτες ἐπέρασαν
Πολλὰς κι ἀκόμα
Ἦ μάνα ἡ δύστυχη
Γονατιστή
Μὲ τὸ κεράκινο.
Πάντα στὸ σόμα
Τὰ ἴδια ἀρχίνας
Νὰ τραγουδῆ.

— Κοιμήσου, ἀγέρι μου,
Κοιμήσου, φῶς μου
Ἐοῦ εἶσ' ὁ ἥλιος μου
Ἐοῦ στολή
Κι' ὀμπρός σου ψεύτικαι
Ὅλοι τοῦ κόσμου
Εἶναι γιὰ μένατε
Οἱ θεσκαυροί. —

Μὰ εἶχε τὰ μάτια της
Μισοσβυμένα
Ἄχν τὸ πρόσωπο
Σὰν τὸ κερί
Ἄχ! κ' ἕνα χάρμαμα
Παιδάκια ξένα
Νεκρὴ τὴν πύρανε
Χωρίς πνοή.

Ἐκεῖ ποῦ φαίνεται
Τὸ ἐρημονεῖσι
Ἐκεῖ τὴν θάψανε
Καὶ συντραφί
Στὸ μαῦρο μῆμα της
Ποῦ νὰ σφαλῶν
Τὸ γιὸς τῆς ἐβαλαν
Στὴν ἀργαλιά

Κ. ΞΕΝΟΣ.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἦτο θέρος, ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἐποχὴ εἰς
ἣν καὶ σήμερον εὐρισκόμεθα. ὁ ἥλιος ἐλαμ-
πεν εἰς τοὺς χλοερὰς λειμῶνας, τὰ πτηνὰ
ἐκελάδουν ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων, οἱ
κόμικλοι ἐπαιζον τὸ κρυπτόν, εἰσερχόμενοι
καὶ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν φωλεῶν των, τὰ
ἐνθῆμα ἐξόμβουον ἀκαταπαύστως παντα-
χάθεν, καὶ αἱ νῆσσαι ἐλοούοντο ἐντὸς τοῦ
ὄρουρου ὀρίζου.

Ἐν τῷ ἀγρῷ οἱ θερισταὶ εἶχον τελειώ-

σει τὴν ἐργασίαν των· ἀλλ' αἱ κορασίδες
καὶ τὰ παιδάκια ἐγύριζον τὸν χάρτον τὸν
ἐκκοπέντα πρὸ τοῦ φλογεροῦ καύσωνος, ἐλ-
πίζουσαι νὰ τὸν συλλέξωσι. τὴν αὐτὴν ἐ-
σπέραν, ἀπὸ ὁ ἥλιος ἔκατε τόσον πολὺ!

Ὁ Θεόδωρος Ζαχαρόπουλος καὶ οἱ μικροὶ
αὐτοῦ ἐξαδελφοί, ἡ Οὐρανία καὶ ὁ Χαρί-
λαος Ῥαπτάκης, ἦσαν ὄσον δύνασθε νὰ
φαντασθῆτε εὐτυχεῖς· δὲν ἐφοβοῦντο, βε-
βαίως, τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου. Πόσον δὲ
εἶνε εὐχάριστος ἡ ἐξοχὴ ἐν ὧρα θέρου!

Ὁ πατὴρ τοῦ Θεοδώρου τοῦ εἶχε κατα-

σκευάσει ἐν ξύλινον ζίφος, αὐτὸς δὲ διὰ
νὰ διασκεδάσῃ περισσότερον εἶχεν ἔλθει
μετὰ χαρὰς εἰς τῆς θείας του διὰ νὰ παίξῃ
μετὰ τῶν ἐξαδελφῶν του. Εὐρίσκοντο λοι-
πὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ καλειτέρου παιγνι-
δίου ὅτε ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς κυρίας
Ῥαπτάκη ἧτις ἐφώναζε:

— Ποῦ εἶσθε, παιδιὰ; Σῆς θέλω.

Ὁ Θεόδωρος ἔτρεξε ταχέως πρὸς τὴν οἰ-
κίαν, καὶ μετ' ὀλίγον συνήντησε τὴν θείαν
τοῦ ἧτις τῷ εἶπε.

— Ἀκουσον, παιδίον μου, κατ' αὐτὴν
τὴν ὥραν συνιθίζει νὰ τρώγῃ ὁ θεὸς σου·
σήμερον θερίζει εἰς τὸ κτήμα τοῦ κυρίου
Ἄνδρέα· θὰ μοῦ ἔκαμνες μεγάλην χάριν
ἐὰν ἐπήγαινες μετὰ τὰ μικρὰ νὰ τοῦ φέρῃς
τὸ φαγητόν του. Ἴδοῦ ἡ χύτρα, λάβε τὴν
καὶ πρόσσεχε μὴ τὴν ἀναποδογουρίσῃς, διότι
πολὺ σπανίως δύναμαι νὰ ἀγοράζω κρέας,
καὶ σήμερον τοῦ ἔχω μαγειρεῦσαι πολὺ ἐρε-
κτικὸν φαγητόν.

Ὁ Θεόδωρος ἔλαβε τὴν χύτραν καὶ ἐπέ-
στρεψε πρὸς τοὺς ἐξαδέλφους του· δὲν τοὺς
ἐπανεῦρε μὲν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλ' ἀ-
κολουθῶν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς των, τοὺς
εὗρεν ἐντὸς τοῦ ὀρνιθῶνος, ἐνθα τοὺς εἶ-
χον περικυκλώσει αἱ χῆνες καὶ αἱ πάπιας,
νομίζουσαι ὅτι ταῖς εἶχον φέροι τροφήν.

— Ζήτω! Τώρα θὰ διασκεδάσωμεν ὀ-
ραϊκὰ! ἐφώναξεν ὁ Θεόδωρος. Ἐμπρός! Οὐρα-
νία, σὺ κράτει αὐτὴν τὴν χύτραν ἐνῷ ἐγὼ
καὶ ὁ Χαρίλαος θὰ κάμνωμεν ἐπιθεώρησιν
τοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ Οὐρανία ἔλαβε τὴν χύτραν, καὶ ὁ
Χαρίλαος ἐκράτει τὴν σημαίαν ἧτις ἀπέ-
τελεῖτο ἀπὸ ἐν παλαιὸν κόκκινον μανδύλιον
δεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς καλάμιου. Ὁ
δὲ Θεόδωρος ἔλαβε τὸ ζίφος του καὶ φυ-
σῶν ἐντὸς χωνίου, ἀντισάλπιγγος, κατῶρ-
θωσε νὰ ἀποτελέσῃ ἦχόν τινα ὅστις τοῦ
ἐφάνη ἀρκετὰ εὐάρεστος. Δυστυχῶς ὅμως
αἱ νῆσσαι δὲν ἤθελον νὰ κάμουν τὸ βῆμα
καὶ διέκοπτον τὴν μουσικὴν δι' ἐνὸς κακ,
κακ, πολὺ ὀλίγον ἀρμονικοῦ. Ταιουτοτρό-
πως παρῆλθεν ἀνεπαίσθητος ἡμισία ὥρα
χωρὶς ὁ Θεόδωρος νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν παραγ-
γελλίαν τῆς θείας του· τὸ παιγνίδιον ἦτο

τόσον νόστιμον, τόσον νέον, ὥστε οὐδόλως
ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ θεὸς του ὅστις
ὄνήμενε τὸ φαγητόν. Αἰφῶνης ὅμως τὸν ἐνθυ-
μήθη ἐπὶ τέλους καὶ βίβας τὸ ζίφος του
κατὰ γῆς ἐφώναζε:

— Ἄ! γρήγορα, γρήγορα, ἔλθετε μα-
ζὺ μου διὰ νὰ φέρωμεν τὸ φαγητόν εἰς τὸν
πατέρα σας. Ποῦ εἶνε ἡ χύτρα, Οὐρανία;

Ἡ Οὐρανία τοῦ ἐνεχείρισε τὴν χύτραν
τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀφήσει χάμω καὶ τὴν εἶ-
χεν ὄλως διόλου λησμονήσει. Ὁ Θεόδωρος
κατελήθη ὑπὸ φόβου ὅτε, παρατηρήσας
ἐντὸς αὐτῆς, τὴν εἶδε σχεδὸν κενήν. Δὲν
ὑπῆρχε πλέον σάλτσα, μόνον τεμάχια
τινα κρέατος ἦσαν ἐντὸς.

— ὦ! Οὐρανία, πόσον εἶσαι ἀνόητος!
ἐφώναξεν ὁ Θεόδωρος. Τί τὸ ἔκαμες τὸ φα-
γητόν! Τὸ ἔχυσας; τί ἐγένετο λοιπόν;

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν περστέρησε
τὸν σκύλον ὁ ὅποιος ἐξέληγετο κρυφίως ἐκ
τοῦ ὀρνιθῶνος, μετὰ τὴν οὐρὰν καταβιβασμέ-
νην μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ὡς νὰ ὑπο-
πτεύετο ὅτι εἶχε παῖζει κακόν τι.

— Ἄ! σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης! ἐφώναξεν ὁ
Θεόδωρος, καὶ τρέξας κατόπιν τοῦ σκύλου
τοῦ κατέφερε δυνατόν λάκτισμα τὸ ὅποιον
τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ ὀρούμενος.

— Τώρα δὲν μένει ἄλλο τι νὰ κάμω-
μεν εἰμὴ νὰ υπάγωμεν νὰ εἰπωμεν τὴν συμ-
φορὰν ταύτην πρὸς τὴν μητέρα σας, εἶπεν
ὁ Θεόδωρος, στενάζων. . . Τί θὰ εἶπῃ!

Καὶ τὰ τρία λοιπὸν παιδιὰ ἐπέστρεψαν
εἰς τὴν οἰκίαν των μετὰ καρδίαν τεθλιμμέ-
νην καὶ μετὰ μοῆτρα καταβασμένα. Ὁ Θεό-
δωρος ἠσθάνετο καλῶς πλέον ὅτι οὔτε ἡ
Οὐρανία ἔπταειν οὔτε ὁ κύων, ἀλλ' αὐτὸς
μόνον, διότι πρὸς αὐτὸν εἶχε δοθῆ ἡ πα-
ραγγελία.

— Ἐὰν ἐξετέλουν ἀμέσως τὴν ἐντολὴν
τῆς θείας μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δὲν θὰ
συνέβαινε τοῦτο. Πλήρης λοιπὸν μετανοίας
ἐξωμολογήθη τὸ πρᾶγμα πρὸς τὴν θείαν
του, κατηγορῶν πρὸ πάντων τὸν ἑαυτόν
του.

Ἡ κυρία Ῥαπτάκη ἐλυπήθη πολὺ, διότι
ἦτο πτωχὴ καὶ μετὰ μεγάλῃς στενοχω-
ρίας εἶχε δυνήθῃ νὰ παρασκευάζῃ τὸ ὀ-

ραϊόν αυτό φαγητόν διά τόν σύζυγόν της, αλλά, βλέπουσα ότι ὁ Θεόδωρος ελυπεῖτο πραγματικῶς, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀξήσῃ τὴν λόπην τοῦ ἐπιπλήττουσα αὐτόν. Ἄλλ' ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου καὶ τοῦ καὶ τὸ ἔδωσε πρὸς τὸν Θεόδωρον δια νὰ τὸ φέρῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της, λέγουσα πρὸς αὐτὸν ὅτι ἤλπιζε τὴ συμβῆν αὐτὸ νὰ τοῦ γίνῃ μάθημα διὰ τὸ μέλλον.

Μετὰ τινὰς ἐβδόμαδας ἡ κυρία Ῥαπτᾶκη εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅτε ὁ Θεόδωρος εἰσέρχεται τρέχων μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖόν της καὶ τῆ παρῴσιαζει κάτι καλὸν πρᾶγμα περιτέτυλιγμένον διὰ μιᾶς ἐφημερίδος.

— Ἴδού, θεία, ἐφώναξε πηδῶν ἀπὸ χαρὰν λαβεῖς αὐτὸ διὰ νὰ παρασκευάσῃς ὠραῖον φαγητόν δια τὸν θεῖον.

Ἡ κυρία Ῥαπτᾶκη ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ εὗρε νόστιμον τεμάχιον κρέατος.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ φέρεις αὐτό, Θεόδωρε; Πῶς τὸ ἀπέκτησας;

— Πολὺ τιμίως, θεία! πιστευθόνμε, σὲ παρακαλῶ. Ὑστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ συμβῆν ἔθεον κατὰ μέρος ὅλα τὰ λεπτά μου τὰ ὅποια ἐκέρδιζον καμνίον μικρὰ θελήματα· διότι, εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἀπεφάσισα νὰ ἀναπληρώσω τὸ φαγητόν τοῦ ὁποῖον ὁ θεῖος ἔχασεν ἐκ τοῦ πταίσματός μου. Ἴδού λοιπὸν αὐτὸ τάχα, εἶπε μὲ ὕφος παιδρῶν.

— Ἀλλά, τέκνον μου, ἐγὼ σὲ εἶχον πολλάκις ἀκούσει νὰ λέγῃς ὅτι εἶχες ἀνάγκην μερικῶν πραγμάτων, καὶ λυπούμαι ὅτι ἐξώδευσας τὸ χρῆματά σου δι' ἡμᾶς.

— Πρῶτον τὸ καθήκον καὶ ἔπειτα αἱ τέρψεις, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Θεόδωρος. Τὸ ἐλπισθῆνα τοῦτο μίαν φοράν, θεία, καὶ ἔγινε αἷτιον νὰ ὑποφέρῃ ὁ θεῖος μου, ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ ἔγεινε καλὸν μάθημα, σὲ βεβαίω, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ λησμονήσω πῶς.

Καὶ τῶντι! ὁ Θεόδωρος ἠδυνάθη νὰ τηρήσῃ τὴν ἀποφασίν του, καὶ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν δὲν εὗρεν εὐχαριστοτέραν τέρψιν ἢ μὴ ὅταν ἐξστῆλει:

Τὸ καθήκον πρῶτον.

ΕΡΙΑΣ ΕΝ Τῷ ΑΓΡῷ.

Ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἀξιαγάπητοι μικροί, δύναται νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας στιγμᾶς, διὰ νὰ ἀκούσῃ τους λογίους μιᾶς κυρίας, ἥτις σᾶς ἀγαπᾶ, καὶ ἐπιθυμᾷ νὰ ᾄσθε καλοὶ καὶ εὐτυχεῖς; Πολὺ συχνὰ βλέπω μικροὺς παῖδας παίζοντας ἐντὸς τῶν ὁδῶν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἠμιλήσω πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς εἰπῶ ὠραίας ἱστορίας, ἐὰν εἶχον καιρὸν νὰ τὸ πράξω· καὶ ὅταν σεῖς κόπτετε εὐοδῆ ἀνθὴ ἐντὸς τῶν γρῶν καὶ γεμίζετε τὰς μικρὰς σὰς χεῖρας μὲ ὠραίας παπαρούνας, μὲ γαμβύλα, μὲ τριφυλλία, χαίρομαι νὰ σᾶς βλέπω τόσον ὑγιεῖς καὶ εὐχαριστημένους. Ἐὰν ὁμως ἐκρυπτόμην ὀπισθεν κανενὸς φράκτου διὰ νὰ ἀκούσω ὅσα λέγετε εἰς πᾶσαν στιγμὴν, φασθῶμαι μήπως δὲν ἤθελον ἀκούσει πάντοτε καλὰς λέξεις καὶ γλυκεῖας φωνάς. Δὲν ἔχω δικαίον; Δὲν συνέπεσε καμμίαν φοράν δύο ἐξ ὑμῶν νὰ ἴδῃτε συγχρόνως τὸ αὐτὸ ἀνθὸς ἢ τὸ αὐτὸ βατόμουρον, τὸ ὁποῖον ἦτο ὀριμώτερον καὶ μεγαλειότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα ἦσαν πλησίον του; Τότε καὶ οἱ δύο ἀπλόνετε τὰς χεῖρας διὰ νὰ φθάσῃτε τὸ ὠραῖον, ἀλλὰ ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν εἶνε ὑψηλότερος τοῦ συντρόφου του, τραβᾷ τὸ κλωνάριον πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ κόπτει πρῶτος, ὁ ἕτερος δὲ δυσχεραστῆθεις προφέρει ὀλίγας κακὰς λέξεις:— δὲν θὰ τὸ ἐφθάνεις ἐν ἧσο κοντότερος, λέγει, — ἐγὼ τὸ εἶδον πρῶτος — ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ συλλέγω ἀνθὴ πλησίον σου, διότι πάντοτε ἐκλέγεις τὰ καλεῖτερα καὶ τὰ φυλάττεεις διὰ τὸν εαυτόν σου.

Ἄλλοτε πάλιν ἴσως ἐπεστὶ τις ἐξ ὑμῶν ἐντὸς τᾶφρου τινος, ἐξέσχισε τὸ φρέμα του, καὶ ἠμάτωσεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, ὀργιζόμενος δὲ διὰ τὴν συμφορὰν ταύτην, φωνάζει. «Ἡ Ἄμαλία πταίει διότι μὲ ᾄθησε τόσον δυνατὰ.» Ἡ δὲ Ἄμαλία λησμονοῦσα ὅτι καὶ αὐτὴ συχνάκις ὀργίζεται ὁμοίως, ὅταν κτυπᾷ, ἐπιπλήττει αὐτόν λέγουσα ὅτι εἶνε ψεύστης, καὶ τοιοῦτοτρόπως παρακολουθεῖ μεγάλη ἔρις. Τώρα, μικροί μου ἀἰλοί, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς σκοτίσω με πολλοὺς λόγους, οὔτε νὰ σᾶς ἐπιπλήξω διὰ τὰς μικρὰς σὰς αὐτὰς ἐρίδας, διότι

Τὸ καθήκον Πρῶτον.

γνωρίζω ὅτι καὶ ἠλικιωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαλλόνουν ἐνίοτε κατὰ τὸν αἰτιῶν τρόπον, καὶ ἀκόμη αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες τὸ αὐτὸ πράττουν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ φιλονεικία μεταξὺ ἐκείνων δὲν γίνεται χάριν ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ ἐνὸς φορέματος, ἀλλὰ χάριν ὀλοκλήρου χάρας ἢ στρατοῦ, καὶ τότε, διὰ νὰ συμβιβάσωσι τὴν ὑπόθεσιν, στέλλει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν περισσότερους ἀνθρώπους πρὸς ὅσους δύνασθε σεῖς νὰ ἀριθμήσῃτε, εἴτινες πιλεμῶσιν ἀναμεταξύ των καὶ βλέπουσι πῶς ὁ νικᾷ! Τοῦτο εἶνε βδελυρὸν βεβαίως πῶς σᾶς εἰνεται; δὲν εἶνε φρικτόν; Ἀλλὰ ἐὰν δὲν προσπαθῆτε

νά ἴσθε ἀγαθοὶ πρὸς ἀλλήλους τώρα ὅτε εἴθε νέοι, φοβοῦμαι μήπως λάβητε μέρος εἰς τὰς μεγαλειτέρας εἰδοῦς ὅπου τὰν μεγαλώσητε. Τώρα ἀκριβῶς εἶνε κατάλληλος ἐποχὴ νὰ σὰς ἐνθυμίσω ὅτι συχνάκις ὀργιζόμεθα ἐὰν ἔχωμεν πόνον τινα, πιστεύω δὲ ὅτι γνωρίζετε καὶ σὺς καλῶς ὅτι ὁ πόνος ἢ ἡ λύπη αὐξάνουσι περισσότερο, ἐὰν ὀργιζόμεθα ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες μᾶς ἐκτόπησαν ἢ μᾶς δυσπρόστησαν. Δύναμαι νὰ σὰς εἶπω μίαν ἱστορίαν διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω τί ἐνδῶ μὲ τὰς λέξεις ταύτας. Δύο μικρὰ παιδιὰ, ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ Ξενοφῶν, ἔπαιζον μαζύ, ἢ δὲ ἀδελφὴ των Πηνελόπη παρητήρει αὐτούς. Ἀφῆκε λοιπὸν ὁ Ξενοφῶν ὁ ὅποιος ἦτο ὀξύθυμος, ὀργισθῆναι κατὰ τοῦ Κριτοβούλου, διότι τοῦ ἔπρε ἐν ταύτῳ μὲ τὸ ὅποιον ὁ Ξενοφῶν ἤθελε νὰ κτίσῃ. Ἐκτόπησε τὸν δυστυχῆ Κριτοβούλου εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἐπλήγωσε τόσο πολύ ὥστε ἤρρισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἐσήμασε τὴν χεῖρα διὰ νὰ ἀποθήσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἢ μικρὰ ἀδελφὴ του ἐφώνησε, «Δὲν πειράζει, Κριτοβούλε» φίλησον τὸν Ξενοφῶντα, καὶ ἀμέσως θὰ σοῦ περᾶσῃ ὁ πόνος.» Ἐγνώριζεν ἡ Πηνελόπη ὅτι ὁ Κριτόβουλος δὲν ἦτο πραγματικῶς πληγωμένος τόσο πολύ, καὶ ὅτι ἐκλαίεν ἐπειδὴ ἤσθαι νενόητο μέγα ἀδίκημα νὰ κτυπηθῆ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄμα ὅμως ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν του καὶ ἐφίλησεν αὐτόν, εὐθὺς ἔλησθη ὁ πόνος αὐτοῦ, καὶ ἐπείθετο νὰ καταστῆται πάλιν εὐτυχῆ, καὶ τότε θὰ σὰς ἀγαπᾶ περισσότερο ἢ πρὶν, διότι τὸν ἐμποδίσαιτε ἀπὸ τοῦ νὰ ὀργισθῆ.

ΣΟΦΙΑ . . . *

Η ΓΡΗΛΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ.

Πῶπω! πῶπω! ξεφαινοῦσε ἕνα ἔγγονος μὲ μῆρα. Κ' ἔτρεχε ἀπάνω-κάτω κ' ἔτρεχε ἐδάθε-πέρα, Γῆ νὰ μὴ τὸν πιάσ' ἡ μάμμη, ἢ γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι. . .

Μὰ τῆς γραίας τὰ ποδάργια ἐδαστούσανε ἀκόμη, καὶ τὸν ἔπαισε τὸν φίλο ποῦχε στριμωχθῆ στὸ δωμάκι. Ὄχ! Ὄχ! Ὄχ! τί θὰ τοῦ κάμῃ ἢ γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι! . . .

Εἰς τὸ μαγερεὶ τὸν πᾶει, παίρνει μὲ τὴν ποδύχ' κ' ἐτοιμάζεται στὸ στόμα νὰ τοῦ βάλῃ ἕνα κομμάτι, κ' εἶχε κ' ἄλλα νὰ τοῦ κάμῃ ἢ γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι. . .

Ὁ θὰ τοῦ ἔβαζε πιπέρι, στῆ γωνιά γονατισμένο θὰ τὸν ἔβιν' ὅλη μέρα νηστικό καὶ διψασμένο, καὶ μὲ τὸ χονδρὸ καλάμι ὁ θὰ τὸν ἔδερνε ἢ μάμμη.

Μὰ μετανοήσωσε τ' ἀγγόνι, κ' εἶπε δὲν τὸ ἔβαντο στὸ σχολεῖο θὰ πηγαίνα, ἀταξίαις δὲν θὰ κάμω, καὶ τὸν ἄφησε ἢ μάμμη ἢ γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι. . .

Καὶ τ' ἀλήθεια! ἀπὸ τότε εἶχε φρόνησι καὶ τάξι, διάβαζε ἔγραφε ὅλη μέρα. . . Κόντευε πρὶν νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τῆς χερᾶς ἢ μάμμη, καὶ σπαχίσει τὸ καλάμι. . .

Τοῦ ἀγόραζε στραγάλια, τοῦ ἀγόραζε κουφέτα, μάναις, μύγδαλα, φουτουκίαι, μέλι κ' ἀλεβε τῆ καὶ τὸν ἔτρεψε ἢ μάμμη ἢ γρηᾶ χωρὶς καλάμι. . .

Μία μόνον λύπη εἶχε, κ' ἔκλαιγε καὶ μὲ στελίσεια: γιὰτὶ πρῶτα ὀγγονός της νὰ συγχίρῃ τὴ μάμμητα, γιὰτὶ πρῶτα νὰ τὴν κάμῃ νὰ κρατῆ χονδρὸ καλάμι. . .

Μὰ ὁ ἔγγονός της τότε ἔπρεπε στῆν ἀγκαλιᾷ της, τὴν φίλωσε εἰς τὸ στόμα, ἔπαιρνε καὶ τὰ φίλά της, κ' εἶλεγε «καλὴ μου μάμμη, νὰ ξεχάσῃς τὸ καλάμι». . .

Ἐμεγάλωσε τ' ἀγγόνι. . . ὅλοι τοῦ γλυκομιλοῦσαν, τοῦδιναν χρυσὰ βιβλία, καὶ παντὸς τὸ ἐπαινοῦσαν, καὶ καμάρωνε ἢ μάμμη ἢ γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι. Α. ΓΡ. Κ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

I. — ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ.

Α. Ἡ Μοῖρα.

Ἰδοὺ τέλος πάντων, ἀπ' οὗ διετριψάμεν τόσον ποδὸ τῆς πόλης τοῦ ὠραίου αὐτοῦ κήπου τῆς ἀγαθῆς μας γραίας φίλης, ἰδοὺ μᾶς ἀνοίγεται ὁλος ὁ θησαυρὸς αὐτῆς καὶ

πρῶτῃ ἐμφανίζεται μεγαλοπρεπῆς καὶ σεμνὴ γυνή. Εἶνε ἡ Μοῖρα. Εἶνε δηλ. ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ λεγομένη θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀφανῆς ἀδελφὴ τῆς Γῆς, ἣτις εἶχε μεγάλην δύναμιν καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους· οὔτε θεὸς, οὔτε ἀνθρώπος ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν τὴν βλέπεισ κομπάζουσαν τόσον. Τὸν κομπασμὸν αὐτὸν ἀποφευγεῖσ δύνασαι διὰ νὰ μὴ πάθῃς τὸ τοῦ βατραχοῦ ἐκεῖνου τοῦ ἀνοήτου ὁ ὅποιος προσεπάθει νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὸν βουῖν.

Πλησίον της βλέπεισ τὸ μέγα βιβλίον ἐπάνω εἰς θυσιαστήριον σιδηροῦν; εἶνε τὸ λεγόμενον βιβλίον τῆς Μοῖρας, εἰς τὸ ὅποιον σημειοῦται ἕκαστος ἀνθρώπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον καὶ προδιαγράφεται ὁ βίος καὶ αἱ περιπέτειαι αὐτοῦ, ἅς κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ. Εἰς τὸ βιβλίον ταῦτο ἔτρεχον καὶ οἱ θεοὶ ὅταν ἤθελον νὰ συμβιβάζωσι τὰς φιλονεικίας των ὥστε οὔτε θεὸς οὔτε ἀνθρώπος ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ «τῆς τύχης τὰ γραμμένα», ἀλλ' ἕκαστος ὑπέμενεν ὅ,τι «ἦεν γραμμένον».

Βλέπεισ πόσον τυφλοὶ ἦσαν τότε!! Δὲν ἐγνώριζον τὴν δύναμιν τῆς φροντίδος τὴν ὅποιαν δεικνύει διὰ τὰ πλάσματά του ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, τὴν ὅποιαν ὀνομάζει ἡ κατῆχησις σου Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠναγκαζόντο νὰ δημιουργῶσι θεότητας ἀνυπάρκτους καὶ κατεδέχοντο νὰ σύρωνται τοιουτοτρόπως ἀπὸ πλάσματα τῆς φαντασίας των. ἀπὸ μοῖρας, ἀπὸ τύχην κ.τ.τ. τὰ ὅποια, ἀφανίζοντα ἀνεπαισθήτως τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν πρὸς ἐργασίαν κλίσιν, δύνανται νὰ ὀδηγήσωσιν εὐκόλως εἰς τὴν ἀργίαν καὶ ἀκηρίαν, τὰς πηγὰς ὧλων τῶν ἐλαττωμάτων.

Βλέπεισ πόσον μεγαλοπρεπῆς εἶνε, πόσον σεμνὴ τὸ ἐξωτερικόν. Εἶνε πολὺ δύσκολον ὅμως μὲ ὅλην τὴν φαινομένην ἀγαθότητα τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ τὴν πλησιάζωμεν. Πῶς νὰ διασπάσωμεν τὰς χαλκὰς πύλας ὑφ' ὧν φρουρεῖται τὸ μεγαλοπρεπῆς κτίριον εἰς τοῦ ὀποίου τὴν αὐλὴν τὴν βλέπεισ ἢ κατοικίαν της αὐτῆ περιβάλλεται

ἀπὸ πολλὰ περιτειγίσματα ἀνυπερβλήτα. Αἰ!! τί νὰ γείνη!! Ὑπομονή!! Ἀς εἴναι θαυμάσωμεν μακρόθεν μήπως πλησιάζοντες πάθωμεν ἀπροσδόκτον τι. Ἐτίθηται φράγμαί καὶ ἐμπόδια μεγάλα ὥστε νὰ μὴ ἦνε δυνατόν θνητὸς πλῆσιάζων νὰ δελεάζῃ διὰ δῶρων τὴν Μοῖραν καὶ καθιστᾶ συννοήκην. Ἀποφεύγει ἡ Μοῖρα τὴν μεροληψίαν. Ἀς θαυμάσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μακρόθεν τὴν δι' ἄλλους μὲν καλὴν καὶ αἰσίαν αὐτὴν γυναῖκα, δι' ἄλλους δὲ ὄλως καταστρεπτικὴν. Καὶ τὸν ἥλιον μακρόθεν θαυμάζωμεν. Ἀς μὴ σὲ ἀπατᾷ τὸ ἐξωτερικόν της. Φαίνεται ὠραία δι' ὅλους· τί κρύπτει ὅμως τὸ βιβλίον της δι' ἕκαστον εἶνε ἀγνωστὸν μόνον αὐτῇ γνωρίζει τί ἀνήκει εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου ὅπερ ἔχει εἰς χεῖρας.

Καθ' ὅλου εἶνε ἀπόλυτος κυρία ἑλπίς τῆς γῆς, ἢ ἐν τῷ σχήματι τῆς σφαιρᾶς βλέπεισ πρὸ των ποδῶν της.

Πάντοτε παρεκλογαδεῖται, ὡς βλέπεισ, ὑπὸ δύο ἑτέρων προσώπων οἰοῦναι ἵπουργὸν ἢ μάλλον ὑπασπιστὸν αὐτῆς. Ὅπου ἐκείνην θὰ ἴδῃς καὶ τοῦταυς. Ὁ γέρον ἐκεῖνος ὁ σκυθρωπὸς ὁ φέρων πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους εἰς δῆλωσιν τῆς ταχύτητος μὲθ' ἧς διέρχεται καὶ δρέπανον εἰς τὰς χεῖρας, εἰς δῆλωσιν τῆς ἀδιαλείπτου καταστροφῆς καὶ μεταβολῆς εἶνε ὁ γέρον—Χρόνος, αἰώνιος σύντροφος καὶ συνηλικιωτῆς τῆς Μοῖρας. Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη ἢ αὐστηρά, ἢ βλέπουσα μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χρόνου εἶνε ἡ Ἀνάγκη, παρακολουθεῖσα κατὰ πόδας τὴν Μοῖραν, καὶ βιάζουσα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν νὰ ἐκτελῶσι τὰς ἀποφάσεις τῆς θεᾶς.

Περὶ τῆς Μοῖρας γνωρίζει καὶ ὁ λαὸς σήμερον· ἔχει διατηρήσει ἀρχαίας δοξασίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπως καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ἕκαστον ἀνθρώπου παρακολουθεῖ ἰδιαιτέρα δύναμις ὀδηγοῦσα αὐτόν, καλὴ ἢ κακὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἀκούεις «ἦσαν τῆς Μοῖρας του». «τὸ ἔχει ἡ Μοῖρά του» κ.τ.λ. . . Σὲ καθιστᾶ ὅμως καὶ πάλιν προσεκτικὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ σοῦ ἐνθυ-

μίζω ότι δια αυτά ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι περισσότερο ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν γραμμάτων δὲν πρέπει νὰ παραδεχόμεθα, πρέπει νὰ τὰ ἀπορίπτωμεν, ἀπ' οὗ τόσο καλὰ πράγματα μᾶς διδάσκει ἡ θρησκεία μας, κηρύττουσα ὅτι οὐδὲν τυχαῖον ἐπὶ τοῦ κόσμου τοῦτου.

Πρόσεχε λοιπόν, μὴ παραχθῆς ἀναγινώσκων ὅσα εἶπομεν καὶ ὅσα θὰ εἴπωμεν, μανθάνων ταῦτα, καθ' ὅσον σὲ βοηθοῦν εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων, καὶ δύνανται νὰ σὲ στηριξοῦν περισσότερο εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τοιαῦτα περὶ τῆς Κερά—Μοίρας, διὰ νὰ ξεμπερδεύωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς μετ' αὐτῆς λογαριασμοὺς ἐδῶ εἰς τὴν ἀρχήν, ἀπ' οὗ εἰς αὐτὴν τὸ πᾶν ὑποτάσσεται καὶ δὲν δύνανται τις νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

ΙΑΚ. Χ. Δ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

*Β.— Ο ΣΠΕΙΡΩΝ ΖΙΖΑΝΙΑ.

(Κατὰ Ματθ. κεφάλ. ιγ' 24—31, 37—44)

Ἔρχε 'ς ἀγρὸν ἓνας ἄρχοντας σπέρου καλὸν φυτεῖν·
Μὲ ἓνα βράδυ, μὲ τὸ φῶς
Τοῦ φεγγαριῦ, 'πῆγ' ὁ ἄγθος·
Τὸ σπέρου νὰ σκαλέψῃ.

Καὶ ἐκεῖ 'κού οἱ δούλοι ἐπλάγιαζα· παράμετρα γυρ-
Παυρὸν ἐκεῖνος τὸν ἀγρὸν [μένου,
Καὶ μεσ' 'ς τὸ σπέρου τὸν καλὸν
Ζιζάνια τοῦ σπέρου.

Μὰ ὅταν τὰ γόρτα ἔργασαν ἀγάλλια νὰ βλαστάνουν,
Τότε 'ς τὸν ὤμορφο ἀγρὸν,
Καὶ τὰ ζιζάνια καρποῦ
'Ἀρχίσανε νὰ κἀνουν.

Κ' οἱ δούλοι ἐλθόντες· «Κύριε» τοῦ εἶπαν «'ς τὸν
Ζιζάνια μεσ' 'ς τὸν καλὸν [ἀγρὸ σου,
'Οπου ἐβλάστησε καρποῦ
'Ἐφύττω' ὁ ἄγθος σου».

«Θέλεις λοιπόν εἰς τὸν ἀγρὸν νὰ πάμε, Κύριε, εὐλοῖ,
Νὰ ξεριζώσωμεν αὐτὰ
Πῶ ὅ φθείρουν τὰ καλὰ σπαρτὰ,
'Ὡς εὐπιστοὶ σου δούλοι;»

«Ἀφῆστε,» εἶπε, «μὴ τυχόν μ' αὐτὰ 'ς ἀφορισμένα
Ζιζάνια, τὸ διαλεχθῶ».

'Ἐξερριζώσετε καρποῦ,
Καὶ ῥίψτε 'ς τὰ φθαριμένα.

*Ἀφῆσαι νὰ ἀξάνουνε μαζὺ ὡς νὰ θάρισω,
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Ποῦ θὰ ἀρχίσῃ ὁ θάρισμός·
'Ἐγὼ θὰ τὰ χωρίσω.

*Αὐτὰ θὰ 'πὼ 'ς τοὺς θάριστάς, αὐτὰ συλλέξτε πρώ-
Κι' ἀφοῦ τὰ δέσετε χωριστὰ [τον,
'Ῥίψετε τότε 'ς τὴν πυρὰ.
Ταῖς ῥιζαῖς, τὸν καρπὸν τῶν.

Τὸν δὲ καθαῖρο καρποῦ ἀφοῦ σὲ δέμας θέσουν
Θὰ 'πὼ 'ς τοὺς δούλους μὲ χερσά,
Σὲ ἀπὸ τὴν ἄρσησιν
Μοναχὸν νὰ τὸν θέσουν.»

—Παιδιὰ μου, τὰ ζιζάνια εἶν' οἱ κακοὶ μικροὶ φίλοι,
'Ποῦ γουρὸν φαρμάκι 'ς τὴν καρδιά,
Καὶ τὴ γλυκύδα 'ς τὴ λαλιά
'Στὰ δολερὰ τοὺς χεῖλη.

Κι' ἂν ἦνε ἄδικοι, ἄρπαγες καὶ ζοῦν μὲ εὐτυχία,
'Ὡ! μὴ κανεὶς σὰς φοβηθῇ!
Μικ' ἔμπερα θὰ τιμωρηθῇ
'Ὁ ἄρπαξ ἢ κακία.

Μὰ! ὦ παιδιὰ μου, ἀπὸ σὰς κανεὶς ζῆση ὁμοίως·
Στοιγμάς θὰ εἶνε εὐτυχίης,
'Ἀλλὰ κατόπιν δυστυχίης
'Στὸν Πλάστη αἰωνίως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΑΒΕΣΗΣ.

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΥΡΗ ΧΥΤΡΑ.

ΜΥΘΟΣ.

*Ἦτο μίαν φορὰν ἓνας πολὺ σοφὸς γέρον,
τόσον σοφὸς ὥστε οἱ γείτονές του ὀνομαζόν
αὐτὸν ἀκύριον Δεξικόν.» Ὁμίλει βαθεῖα
ἐλληνικὰ καὶ ἤξευρεν ἐπὶ τὰ ξένους γλώσσας.
Ὁ κόσμος μάλιστα ἔλεγεν ὅτι ἤξευρε νὰ
κἀμνη πράσινον τυρὸν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς
σελήνης. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε παραμύθια ὀλι-
διόλου ἀπίστευτα.

Καὶ μολαταῦτα δὲν ἐφαίνετο νὰ ἦτο
εὐτυχίης γέρον· διότι δοσάκις συνδιελύγετο
μὲ κανένα ἢ συνήθησ του ὀμιλία ἦτο νὰ
λέγῃ πόσον πτωχὸς ἦτο καὶ μὲ πόσην δυ-
σκολίαν ἰδύνατο νὰ κερδίῃ τὴν τροφήν
του, ἂν καὶ τόσο πολυμαθής. «Ἐάν ἦμην
πλούσιος,» συνειθίζε νὰ λέγῃ, θὰ ἀνεγίνω-
σκον πολλὰ βιβλία διὰ νὰ ἐγινόμην κατὰ

Ὁ σπείρων Ζιζάνια.

τὴν σοφίαν ὁμοίως πρὸς τὸν βασιλέα Σο-
λομῶντα.»

Μίαν ἡμέραν κατεσκευάσεν ἓν ζευγὸς
ὀμματογυῶλια τὰ ὅποια ἦσαν τόσο μεγά-

λα καὶ τόσο καλὰ ὥστε ὅταν τὰ ἐφόρει
ἰδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς σκέ-
ψεις πάντων, συνάμα δὲ καὶ νὰ τοὺς γνω-
ρίζῃ. Βίβλησθε λοιπόν εἰς τὸ μαγεύειν του

και ἐσθίριζεν ἐπὶ τῆς μύτης του τὰ ὄμμα-
τογαλῖα. Ἐθῆς ὁμως ἅμα τὰ ἐφόρσε και
παρετήρησε δι' αὐτῶν, ἤκουσεν ἕνα τισι-
τον στεναγμὸν ὥστε ἐπεθύμησε νὰ τὰ ἐκ-
βάλῃ πάλιν. Οἱ λέβητες, αἱ χύτραι και
ὄλα τὰ ἀγγεῖα ἐφαίνοντο ὅτι συνωμίλουν
ἀναμεταξὺ των, και οὐδὲν ἐξ ὄλων αὐτῶν
δὲν ἦτο εἰς εὐθυμον διάθεσιν. Καὶ πρῶτον
παρετήρησε τὸν μεγάλον λέβητα τὸν ὅποιον
πάντοτε ἐνόμιζεν εὐτυχέστατον, ἀλλὰ τώ-
ρα, παρὰ προσδοκίαν, ἤκουσεν αὐτὸν λέ-
γοντα:

— "ὦ! τί ζωὴ εἶνε αὐτὴ! ἐπεθύμουν
νὰ ἦμην καθὼς τὸ μέγα αὐτὸ κύπελλον
τὸ ὅποιον καθῆται ἐπὶ τῆς τραπέζης και
παρετήρησι τέσους ὑπερηφάνως. Ἐχει χρυ-
σοῦς στεφάνους και συχνὰ τὸ καθαρίζουν
διὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν εἰς τὴν συναναστρο-
φὴν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι
μαῦρος ὡς αἰθίοψ, ἐξ αἰτίας τοῦ κυρ' Μα-
γείρου ὁ ὅποιος δὲν μὲ καθαρίζει. ὦ! τί
ζῆστη εἶνε αὐτὴ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ λει-
ποθυμήσω!

— Οὐφ! εἶπε τὸ Κύπελλον, τρέμον. Τὶ
βέμμα σχηματίζεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέραν!
χωρὶς ἄλλο θὰ συναχθῶ, ἀφοῦ μένω ἐδῶ
χωρὶς κανὲν ἐνδυμα. Ἐπεθύμουν νὰ εἶχον
ἐν θερμὸν μαῦρον φόρεμα, καθὼς ὁ μέγας
αὐτὸς λέβης.

Κατόπιν ἡ κυρία Πυράγρα ἤρχισε νὰ
στενάξῃ και νὰ λέγῃ:

— "ὦ, πόσον εἶμαι ἀλύγιτος! Δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἐννοήσω διατὶ ὁ ἀνθρώπος ὅστις
μὲ κατεσκεύασε δὲν ἔκαμεν ἀρμούς εἰς τὰ
γόνατά μου. Εἶνε τόσο ἀχαρὶ νὰ εἶχῃ τις
μακρὰς κνήμας και τόσο ὑψηλοὺς ὄμους,
και μάλιστα ὅταν φλέγεται ὑπὸ τὰς ἐπι-
θυμίας νὰ ἦνε κομψὸς και νὰ χαιρετᾷ ὑπο-
κλινέστατα.

Καὶ εἰς τῆς ἡ κυρία Πυράγρα καταπε-
σοῦσα ἀπὸ τῆς θέσεώς της ἐπροξένησε τέ-
σον κρότον ὥστε ὁ γέρον ἐξαφνίσθη και
ἐστράφη νὰ ἰδῇ τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς ταρα-
χῆς αὐτῆς.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἤρχισεν ὁ κύ-
ριος Καθέπτης νὰ παραπονῆται ὅτι δὲν
τοῦ ἤρθεκε νὰ μὲνῃ ἐκεῖ διὰ νὰ κατοπιρί-

ζῶνται οἱ ὑπηρέται. Ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε
νὰ ἦνε εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ νὰ τὸν βλέ-
πουν οἱ εὐγενεῖς.

— Τοῦλάχιστον ἐγέλασα ὀλίγον προχθές,
εἶπε. Ἐκαμα τὴν μαγειρίσσαν νὰ πιστεύσῃ
ὅτι εἶχε μαῦρον στίγμα εἰς τὸ πρόσωπὸν
της και ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ νιφθῇ.
Τὴν ἐξεδιχθήν, διότι μὲ παρετήρησε μὲ ἀ-
γρινον βλέμμα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον παρεπονῶντο
ὄλα τὰ πράγματα ἐντὸς τοῦ μαγειρείου. Ὁ
μὲν Λύχνος ἐπιθύμει νὰ μὴ λερῶνται μὲ
βρωμερὸν ἔλαιον και χάνῃ τὴν στιλπνότη-
τά του. Ἡ Λαμπὰς ἐνόμιζεν ἑαυτὴν πολὺ
εὐγενὴ και δὲν κατεδέχετο νὰ τίβεται ἐν-
τὸς κοινῆς λυχνίας ἐκ χαλκοῦ ἐπροτίμα
νὰ ἦνε ἡ λυχνία της εἴτε ἐκ πορσελάνης
εἴτε ἀργυρᾶ. Τὰ Πῶματα τῶν τηγανίων
δὲν ἤθελον νὰ τὰ στιλβῶνῃ ὁ μάγειρος.
Ἦσαν ἀρεκὰ στιλπνὰ πλέον, και ἤθελον
χάσει τὴν στιλπνότητά των ἐὰν ἐτίθοντο
περισσότερον. Τὸ Ἄρολόγιον ἔλεγεν ὅτι
ἦτο ὀποχρωμένον νὰ σημαίνῃ τόσο δυνα-
τὰ ὥστε τοῦ ἐπήρχετο πονοκέφαλος. Τὰ
κοχλιάρια ἐστενοχωροῦντο κεκλεισμένα ἐν-
τὸς τῆς σκευθῆκης. Ἡ Σκευθῆκη ἐκουρά-
ζετο φέρουσα τόσα πολλὰ πράγματα
ἐντὸς αὐτῆς. Τὰ Καθίσματα πύχοντο νὰ ἦ-
σαν ἰσχυρότεροι και ἑλαφρότεροι μερικοὶ ἀν-
θρώποι. Καί, πραγματικῶς, πᾶν πρᾶγμα
ἐντὸς τοῦ μαγειρείου ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐν-
τελῶς δυστυχές.

Ἐπὶ τέλος ὁ γέρον ἐκουράσθη ἀκούων
ὄλα αὐτὰ τὰ παράπονα και ἠτοιμάζετο νὰ
ἐκβάλῃ τὰ δίοπτρα, ὅτε παρετήρησε κύ-
κλω του και εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἀντικρὺ
τοῦ λέβητος, μίαν μικρὰν μαῦρην χύτραν.
Δὲν τὴν εἶχεν παρατηρήσει πρότερον, και
ἐπερίμεινε μίαν στιγμήν διὰ νὰ ἀκούσῃ και
αὐτῆς τὰ παράπονα. Ἐκείνη ὁμως δὲν ὀμι-
λεῖ και διὰ τοῦτο τὴν ἤρώτησε:

— Πῶς σὺ φαίνεσαι τόσο εὐτυχὴς και
εὐθυμὸς ἐνῶ ἔλοι οἱ ἄλλοι εἶνε σκυθρωποὶ
και δυσαρεστήμενοι;

"ὦ! εἶπεν ἡ μικρὰ χύτρα, ἐγὼ δὲν ἔχω
καιρὸν νὰ παραπονῶμαι. Ὁ μάγειρος μὲ
θέτει ἐδῶ διὰ νὰ θερμαίνω ὕδωρ, και διὰ

τοῦτο προσπαθῶ μὲ ὄλας μου τὰς δυνάμεις
νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου ὅσον δύναμαι
ταχύτερον. Δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῶ, διότι τότε
μου ἐκφεύγει ὁ ἀτμός.

— Εὐγε! εἶπεν ὁ γέρον αὐτὸ εἶνε κα-
λὸν μάθημα δι' ἐμέ, και ὑπόσχομαι νὰ
φυλάττω τὴν συμβουλήν αὐτὴν. Ἡ μὲν
μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἦμην πλούσιος και
ἐνόμιζον ὅτι μόνον διὰ νὰ ἀναγκινώσκω ἐ-
πλάσθην ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι, ἐὰν ἤθε-
λον καταβάλῃ ὀλίγον κόπον περισσότερο
διὰ νὰ κερδίξω τὰ πρὸς διατροφήν μου ἀ-
ναγκαῖα, και νὰ ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν διὰ
τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς μὲ προώρσει, θὰ ἦμην
εὐτυχέστερος, παρὰ ἐὰν εἶχον ἄπειρα πλού-
τη και δὲν ἐργαζόμην. Πολὺ ὄραία τέ-
πτεσαι, Μικρὰ Μαῦρη χύτρα. Θὰ προσπα-
θῶ νὰ σὲ μιμηθῶ!

Ὁ γέρον ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του,
και ἔκτοτε οὐδέποτε ἔλαβε καιρὸν νὰ πα-
ραπονῆθῃ.

Μικρὲ μου ἀναγνώστα, δὲν δυνάμεθα τά-
χα και σὺ και ἐγὼ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ
παράδειγμα σου;

P. N.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΟΣ

(ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 76).

Μίαν ἡμέραν ὁ Ὀρέστης συνώδεσε τὴν
μητέρα του εἰς μίαν φιλικὴν οἰκίαν ἐκεῖ
λοιπὸν εἶρε μίαν μικρὰν και ὄραϊαν κόρην
τὴν ὅποιαν θὰ ἠγάπα και ἐζήλευε πᾶσα
μήτηρ. Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ κοράσιον δὲν
εἶχεν ἐλαττώματα καθὼς ὁ Ὀρέστης. Ἀφοῦ
ἐπαίζαν ἀρεκὰ τὰ δύο παιδιά, ὁ Ὀρέστης
ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται ἐντὸς τῆς αἰθούσης
και ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ καταβῶν εἰς
τὸν κῆπον.

Ἄμα ἔλαβον τὴν ἀδειαν, ὁ Ὀρέστης ἀπὸ
τὴν χαρὰν του ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὴν μικρὰν
του σύντροφον διὰ νὰ καταβῶν ταχέως
τὴν κλίμακα ἐπειδὴ ὁμως ἡ μικρὰ ἀνθι-
στατο ὁ μικρὸς μας ταραχοποιὸς τὴν σύρει
πρὸς ἑαυτὸν μὲ τόσο δύναμιν, ὥστε ἡ μι-
κρὰ κόρη πίπτει και ἀπὸ τὸ πέσιμόν της
σπᾷ τὸν βραχιόνά της. Ἐτοξάν ὄλοι εἰς

τὰς κραυγὰς της. Ὁ Ὀρέστης τὰ ἐχρημάσθη
τὴν φορὰν ταύτην, ἀλλ' ἀλλοίμονον! ἐκ
τοῦ μαθήματος ταύτου οὐδόλος ὠφελῆθη.
Μίαν ἄλλην φορὰν, εἰς ἐπίσκεψίν τινα πάλιν,
ὁ Ὀρέστης πρὸς δὴν ἡ μήτηρ του πολλάκις
εἶπε νὰ γίνῃ φρόνιμος και νὰ μὲνῃ ἥσυχος,
ἀντι ν' ἀκούῃ και ἀκολουθῇ τὰς συμβουλὰς
της ὅπως διορθωθῇ ἀπὸ τὰς κακὰς του
συνηθείαις, ῥίπτεται κατόπιν ἐνὸς γάτου
μεγάλου, ὅστις διὰ νὰ τοῦ ξεφογγῇ ἤρχισε νὰ
πηδᾷ ἀπὸ ἐπίπλου εἰς ἐπίπλου, ὁ δὲ Ὀρέ-
στης ἀπ' ἐδῶ ἤπ' ἐκεῖ τὸν φθάνει τέλος εἰς
μίαν τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν δια-
φορα ἄραγια πολύτιμα σκευῆ. Ἐνῶ λοιπὸν
ὁ Ὀρέστης προσεπάθη νὰ καταβάλλῃ τὸν
γάτον ὁ δὲ γάτος ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰς
χειρὰς τοῦ μικροῦ του τυράννου, ἀνατρέπε-
ται ἡ τράπεζα και θραύονται ὄλα τὰ πο-
λύτιμα ἐκεῖνα ξένα πράγματα...

Ἡ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου καταλύπημένη
και κατεντροπιασμένη ἀπὸ τὰς ζημίας τὰς
ὁποίας ὁ υἱὸς της ἔκαμε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ
ζητήσῃ συγχώρησιν και ν' ἀναχωρήσῃ, φέ-
ρουσα μαζί και τὸ κακόπαιδόν της.

Βεβαίως ὁ Ὀρέστης ἔπρεπε νὰ τιμωρῆθῃ
αὐστηρῶς, ἀλλὰ τὴν ἐγλύτωσε, διότι ὑπε-
σχέθη πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι θὰ ἦνε
φρόνιμος εἰς τὸ εἶξαι.

Ἡ ὑπόσχεσις ὁμως αὐτὴ δὲν ἐφυλάχθη
Ἐξεναντίας, ὁ Ὀρέστης ὅσω περισσότε-
ρον ἐμεγάλανε κατὰ τὴν ἡλικίαν του, τόσο
κῆξαν και τὰ ἐλαττώματά του, ὥστε ἀπὸ
ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο ἀνυπόφορος.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐπροξένει τρόμον
εἰς τὰλλα παιδιά και ἀποστροφήν εἰς τοὺς
γονεῖς αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐδέχοντο τὴν μη-
τέρα του μὲ παλλὴν ψυχρότητα. Τόσον ἡ
παρουσία του ἦτο δυσάρετος και ἀνυπό-
φορος.

Ἀφοῦ τέλος ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ μας
ταραχοποιῶ εἶδεν, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δυσ-
ηρεστοῦντο οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἀπε-
ράσισε νὰ μὴ τὸν παίρνῃ μαζὶ της εἰς τὰς
ἐπισκέψεις. Ὅταν ὁ Ὀρέστης εἶδεν ὅτι ἡ
μήτηρ του ἔλαβε και ἔβαλε τὴν ἀπόφασιν
ταύτην εἰς πράξιν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ
θυμῶνῃ νὰ κλαίῃ, ἔπειτα νὰ παρακαλῇ ἀλλ'

άνωφελώς ἡ μήτηρ του ἔμεινε ἀκαμπτος, διότι ἐνόησε τέλος ὅτι τὸν εἶχε πολὺ κακῶς ἀνατρέψει.

« Ἄμα διορθωθῆς, γίνης φρόνιμος, ἦσυχος, καὶ ὑπακούης, τότε μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως θὰ σὲ παίρνω μαζί μου, τοῦ εἶπεν ἡ μήτηρ του, ἕως τότε ὅμως θὰ μένης εἰς τὸ σπήτι με τοὺς ὑπέρτας. » Ὁ Ὀρέστης τότε διὰ νὰ καταπαύσῃ τὸν θυμὸν του ἐδικπλασίασε τὸν θόρυβόν του ἐπέταξε τὰ παιγιδιὰ του, ἐτυράνει τὴν πτωχὴν ὑπέρτριάν του, ἔκαμνε τόσας τρέλλας ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἠσθένησεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Μὴ ὀλίγας λέξεις ὁ θεὸς ἠθέλησεν νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὰ κακὰ τὰ ὅποια ἔκαμνεν. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ του παρακάλει νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν θεὸν διὰ τὸ τέκνον της, ὁ δὲ δίκαιος θεὸς εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῆς δυστυχοῦς μητρός καὶ ἐβράβευσε τὸν Ὀρέστην.

Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ὁ Ὀρέστης ἔγεινε φρόνιμος; Τίποτε!

Ἡ πτωχὴ μήτηρ τοῦ ἥρωος τῆς ἱστορίας μας ἀπὸ τὰς αὐπνίας καὶ τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑπέφερε κατὰ τὴν ἀσθενείαν τοῦ τέκνου της κάτεβλήθη τόσον, ὥστε ἠσθένησε καὶ ἐκείνη.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρέστης ἠγάπα πολὺ τὴν μητέρα του καὶ ὅμως παρετηρήσατε, μικροί μου ἀναγνώσται, πόσον βλαβερὰ εἶνε τὰ κακὰ ἐλαττώματα. Ἐπειδὴ ὁ Ὀρέστης δὲν ἐξήρχετο ἀκόμη ἐνεκὸν τῆς ἀδυναμίας του, ἔπαιζεν εἰς ἓν δωμάτιον πλησίον τοῦ δωματίου τῆς μητρός του, ἔκαμνε δὲ τόσον κρήτον καὶ τόσας φωνὰς ἐκεῖ ὥστε ἐχειροτέρευε τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀφηνεῖν ἤσυχον. Ὅταν δὲ ἡ παιδαγωγὸς τῶ παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ θορυβῆ:

« Μὴ μὲ σκετίζης, ἄφες με ἤσυχον, ἐφώνει ὁ Ὀρέστης, ἐγὼ θέλω νὰ βροντῶ καὶ νὰ πηδῶ. »

Μόλις ἐπρόφερε τὴν κακὴν ταύτην ἀπάντησεν ὁ Ὀρέστης, ὁ πατὴρ του, ὅστις ἤκουσε τοὺς τελευταίους τοῦ λόγου, εἰσέρχεται καὶ τῷ λέγει:

« Ἄ! κακόπαιδο, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾷς τὴν

μητέρα σου δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης πλέον ἐγὼ δὲν σὲ θέλω πλέον διὰ τέκνον μου, ἀφοῦ δὲ θέλῃς ἀνὰ βροντὰς καὶ νὰ πηδᾷς θὰ σὲ στείλω ἀλλοῦ νὰ κάμνης ὅ,τι θέλεις θὰ τὸ ἴδῃς.

Ὁ Ὀρέστης δὲν εἶχε μέχρι τούδε ἐπιπληχθῆ τόσον αὐστηρῶς, ὅθεν ἐθουρήθη πολὺ, καὶ ἔσπευσε μετὰ δακρύων νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν, πιστεύων ὅτι ὁ πατὴρ του θὰ ἐλθομένοισι τὰς κακὰς ἐκεῖνας λέξεις. Ἄλλ' ἠπατήθη ὁ καιρὸς τῆς συγγνώμης παρήλθεν πλέον...

(Ἔκτεται τὸ τέλος.)

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ.

Ὁ σκίουρος εἶνε ἀξιοθαύμαστον ζῶον διὰ τὸ κομψὸν σῶμά του, διὰ τὴν ἀθωότητά του, διὰ τὴν εὐκίνησιν τοῦ, τὰ ὅποια πάντα καθιστῶσιν αὐτὸν θελακτικώτατον. Οἱ σπινθηροβαλοῦντες ὀφθαλμοὶ του, ἡ ταχύτης καὶ ἡ χάρις μεθ' ἧς ἐκτελεῖ τὰς κινήσεις του, ἡ ὠραία οὐρά του, τὴν ὁποίαν ἀνυψοῖ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του εἰς τοῖπον ὥστε νὰ σχηματίσῃ μίαν περισπωμένην καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ ὅλον του τὸ σῶμα, κινῶσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παρατηρητοῦ. Τὸ σῶμά του εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀπαλοῦ τριχώματος τὸ ὁποῖον πάντοτε εἶνε καθαρὸν καὶ στιλπνόν. Οἱ ὀξεῖς ὄνυχες τὸν διευκολύνουσιν εἰς τὴν ἀνάβασιν τῶν δένδρων. Ἐχει μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ προέχοντας, τὸ δὲ ζωηρὸν βλέμμα του μαρτυρεῖ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀνηρημότητα.

Ὁ σκίουρος κατοικεῖ ἐντὸς τῶν δασῶν τῶν βορείων κλιμάτων, ἰδίως τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Σιβηρίας. Ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζει διὰ σκιρτημάτων, ἐπὶ δὲ τῶν δένδρων πηδᾷ μετὰ ἐλαφροῦτος καταπληκτικῆς ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, καὶ σχεδὸν πάντοτε εἶχε τὴν ἐπιτηδεύτητά νὰ φεύγῃ τὰ βλέμματα τοῦ κυνηγοῦ κρυπτόμενος ὀπισθεν κλάδου τινος.

Εἰς τὰ θαυμάσια πηδημάτα τὰ ὅποια ἐκτελεῖ ὁ σκίουρος βοηθῆται μεγάλως ὑπὸ τῆς οὐράς του ἡ ὅποια βραδύνει τὴν πτώσιν του. Προβλέπων δὲ διὰ τὸν χειμῶνα κά-

Οἰογένεια Σκίουρων.

μνει προμηθείας ἐκ λευκοκαρίων, βαλάνων, καρῶν, φασελίων καὶ ἄλλων σπόρων, τοὺς ὁποῖους συνήθως ἀποθηκεύει εἰς τὸ κοιλίωμα τοῦ προσφιλεστέρου αὐτοῦ δένδρου, ἢ ὑπὸ τὰς χονδράς αὐτοῦ βίβας.

Ἡ περιεργότητα ὅμως ἐργασία τοῦ σκίουρου εἶνε ἡ κατασκευὴ τῆς φωλεᾶς του, ἣτις ἐμοιάζει πρὸς φωλεὰν πτηνοῦ, διότι εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ δένδρου με ἀρχιτεκτονικὴν κομψότητα. Ἡ ἐργασία πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀναγκασιούτων ὕλικου, καὶ προχωρεῖ χαρμωδῶς, ἐν εἶδει διασκεδάσεως, μέχρις ἀποπερα-

τώσεως τῆς ἐργασίας, ἣτις διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔαρ, ὁπότε τὸ ζεύγος τῶν σκίουρων ἔχει εἰς τὴν διαθέσιν του ὠραίαν καὶ στερεὰν φωλεάν, ἐνθα μετὰ μεγάλης στοργῆς καὶ ἐπιμελείας ἀνατρέφει τὰ κατὰ τὸ θέρος γεννώμενα 4 ἢ 5 νεογνά του.

Ὅταν τὰ μικρὰ γίνωσιν ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς τῆς φωλεᾶς, τότε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ καταβάλλουσιν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐν ἡμέρᾳ ὠραία τοῦ θέρους, διὰ νὰ παίξωσιν ἐπὶ τῆς χλόης πηδῶντα, θωπευόμενα κυνηγούμενα, ροκανίζοντα τοὺς πίπτοντας καρ-

Ἐπετηρίδες τῶν Ταχυδρομείων τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1879, πρὸς χρῆσιν τῶν ταχυδρομικῶν ἀπελλήλων καὶ τῶν ἀνταποκρινομένων, ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων Ἀπρίλιος 1879. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου, 8ον σ. ἡ. καὶ 4. ἡ.

Ε. Δελγηεωργίου Ἀθήναις, τύπος Ἀνδρ. Κρομηλᾶ, 1879. (Ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ἐπ' ἔτι 3097 καὶ 3098 φύλλοις τοῦ Νεολόγου Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ ὁλοσχερῶς ἐξημεληθησαν.)

Ὁ Ἀποστάτης Μακράκης ἡ ἀνατροπή τῶν κακοδοκίμων αὐτοῦ ὑπὸ Ἰωάν. Μαρτινοῦ πρεσβυτέρου Ἐν Ἀθήναις, τύπος Ν. Ρουσοπούλου, 1879, 8ον, σ. 30, δραχ. 4.

Ἰγκυργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν Στατιστικῆ τῶς ἐν Κερκύρα Φρονοκομείου τοῦ ἔτους 1878, δημοσιεύεται εἰς τὸ ἡκυργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὑπὸ Κρ. Τσαρκιάτου, ἱατροχειρουργοῦ, διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου τοῦτου Καταστήματος. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου, 1879, 8ον, σ. 42.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

εἰς τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν.»

Κυρία Μ. Α. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆτε ὅτι «ἡ Διάπλασις τῶν παιδῶν ἐπιτελεῖται πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ οὐκ ὀψέταται ἤκιστα νὰ διδάξῃ νεάνιδας περρωτισμένην ἢ ἡ ἐχούσας τὴν διάνοιαν ἢ νὰ τέρψῃ τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγκών των πρὸς μυστορίας τοῦ Δουρᾶ, διότι τότε ἤθελε παραγνωρίσει τὸν σκοπὸν τῆς καὶ ἤθελε παρεκτραπέι τῆς ὁδοῦ ἣν ἐπεσχέθη νὰ βαδίτῃ. Φρονεῖ ὅμως ὅτι οἱ γονεῖς καὶ οἱ μεγαλειότεροι ἀδελφοὶ ἢ οἱ προστάται τῶν μικρῶν τῆς συνδρομητῶν ἔχουσι καθήκον νὰ ἀναγινώσκουσι καὶ π ο τ ε κ α π ο τ ε αὐτῶν, ἐν ὄχι διὰ νὰ διδάχθωσι τὴν ἀφί-

λιμον, ἀλλ' ἵνα τοῦλάχιστον διατελῶσιν ἐν γνώσει τῆς ποιότητος τῶν ἰδαμάτων τὰ ὁποῖα κερῖται πρὸς τὴν τῶσον εὐπλαστον ταύτην ἡλικίαν, τὴν νεωτέραν δηλ. γενεάν. παρ' ἧς ἡ πατὴρ προσδοκᾷ αἰσιώτερον μέλλον τοῦ ὅτι τῆς μέσης κεραιουσιθέντος... Ἐν τέλει σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἔπαυον δυ προσνήγκατε πρὸς τὴν Διάπλασιν τῶν παιδῶν ὁμολογήσασι ὅτι τὰ περιεχόμενά τῆς γράφονται διὰ μικροῦς, καίτοι τοῦτο ἔχουσι ἀναγκαστικῶς διὰ τὴν ἐπιπέταται ἐν αὐτῇ ἀναγνώσματα διὰ μεγάλου. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐξηγήσιν ἡ ἀναγνήσας σὰς θέλει μετατραπῆ εἰς δικαίαν ἐκτιμήσιν.

κ. Γ. Κ. Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχε προορίσει τὸν οἶνον διὰ κινῆν χρῆσιν καὶ καθ' ἡμέραν νὴν πόσιν τοῦ ἀνθρώπου θὰ παρέιχε αὐτὸν ἄφθονον ὡς τὸ ὕδωρ, εἰς πᾶσαν χώραν. Ὁ ἀγνὸς οἶνος πρέπει νὰ ἀφίηται διὰ τοὺς ἐργατικούς, ὡς ἱατρικὸν δὲ διὰ τοὺς γέροντας καὶ τὰ ἀδύνατα παιδιὰ (κατὰ μεγίστην συγκρατάσασιν) ἀλλὰ φυλάχθητε καλῶς μήποτε ὁ οἶνος σὰς μεταχειρισθῆ τὸν οἶνον ὡς σὺνθετος ποτὸν, διότι τὸ παιδίον τῶσον πολὺ καὶ εὐκόλως συνειθίζει αὐτὸν ὥστε οὐτε νὰ γευματίσῃ οὐτε νὰ δαιτηθῇ δύναται ἀνευ οἶνου. Ἄλλως τε εἰς τὴν παραμικρὰν ἀδιαθεσίαν, αὐτὸς ὁ ἄσπερος θέλει τῷ ἀπαγορεύσει τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου τοῦτο δὲ θὰ ἦνε στερήσας ἢ δὲν θὰ ἐνηθῆ εὐκόλως νὰ ὀπορήσῃ. Βραδύτερον θὰ δοθῇ εἰς τὴν πόσιν τῶν πνευματωδῶν ποτῶν. Μεθ' ἅλα ταῦτα ἐστὶ βέβαιος ὅτι ὁ οἶνος οὐδὲ κατὰ ἓνα κόσμον θέλει ἀφίηται τὰς δυνάμεις τοῦ τέκνου σὰς, εἰς μόνον μιὰ ἀνάγκη, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀφείλετε νὰ συνειθίσαι τὸν οἶνον σὰς νὰ ἀπέχη. Κατὰ μεζονο λόγον ὀφείλετε νὰ τῷ ἀπαγορεύσητε τὴν χρῆσιν τοῦ ζύθου, τοῦ ὁποίου κυριωτέρα ἰδιότης εἶνε νὰ χονδραίνῃ τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους. Τοὺς ἀναδεχόμενους ἀπευθυντέον πρὸς τὸ Γραφεῖον εἰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν,» ὁδὸς Αἰόλου, 23, παρὰ τῇ Ὀραίᾳ Ἑλλάδι.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἀλλεσσοῦσι κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐγκαιρως, διὰ νὰ μὴ ἐπιβρῆται ἀπώλεια φυλλιδίων.

— Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τῆς ἐκδοσιν παντὸς ἡθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βιβ-

βίου, οὐ ἀνέκτουον ἤθελε τῆς σταλῆ δωρεάν.

— Ὅστις ἤθελε κἄμει δεκά συνδρομητῆς εἰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ προσληφῆσαι τὰς συνδρομὰς των, λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος, ὃ εἰ κἄμνον εἰκοσι συνδρομητῆς λαμβάνει τρεῖς φύλλα.